USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **V. T.**, zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, čj. OAM-217/ZA-ZA11-K02-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2021, čj. 33 Az 48/2019-42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou u Krajského soudu v Brně. Namítal, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, neboť nevzal jako podklad rozhodnutí žalobcem předložené fotografie dokládající přítomnost vojáků v Doněcké oblasti (místě žalobcova bydliště), přestože je založil do správního spisu. Žalobcova tvrzení jsou azylově relevantní, neboť ve východní části Ukrajiny přetrvává vojenský konflikt, žalobce nechce nastoupit do armády, byl okraden a dvakrát zbit vojáky na kontrolních stanovištích. Zároveň je jakožto rusky mluvící občan Ukrajiny ve zbytku země původu utlačován i diskriminován a je z důvodu své příslušnosti k minoritní skupině obětí probíhajícího konfliktu.

[2] Krajský soud shora uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Žalobci dal částečně za pravdu v tom, že ačkoliv správní orgán založil do správního spisu předložené fotografie a hodnotil jejich obsah v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, za podklad rozhodnutí ve věci je výslovně nepřipustil. Na druhou stranu se však nejedná o natolik závažné pochybení, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí. To platí tím spíše, pokud samotnou přítomnost vojenských jednotek v Doněcké oblasti žalovaný nijak nezpochybnil a vyplývá i z jiných podkladů rozhodnutí. Fotografie ani nedokládají nepřátelský postoj vojáků vůči žalobci anebo civilnímu obyvatelstvu, vojáci zde „pózují“ a fotografie byly pořízeny z bezprostřední blízkosti, aniž by to vyvolalo negativní reakci. Z výpovědi žalobce dále neplyne, že by k jednotlivým incidentům s vojáky na kontrolních

stanovištích mělo dojít z důvodu jeho příslušnosti k rusky mluvící menšině, naopak je zřejmé, že takovému jednání jsou vystaveni i ostatní obyvatelé postižených oblastí. Nadto žalobce při řešení těchto incidentů nevyužil všechny dostupné prostředky obrany v zemi původu, neboť je sice nahlásil policii, ale dále neusiloval o přezkoumání jejího postupu, když se danou věcí nezabývala. Podle judikatury správních soudů nelze za azylově relevantní skutečnost považovat ani to, že se žalobce nechce zapojit do ozbrojeného konfliktu a nastoupit do armády. K tomu ani nebyl doposud přímo či nepřímo nucen. Jednání ze strany vojenské správy spočívající ve formě výčitek a snahy jej k nástupu přesvědčit nelze za azylově relevantní jednání považovat. Újmě, která by žalobci mohla hrozit tím, že Doněcká oblast je dotčena ozbrojeným konfliktem, může žalobce řešit vnitřním přesídlením v zemi původu. Tvrzené zhoršení vztahů mezi ukrajinsky a rusky mluvícími Ukrajinci je přirozeným důsledkem tohoto konfliktu a nelze je považovat za projev systematického pronásledování příslušníků určité sociální skupiny. Krajský soud dále zdůraznil, že žalobce z Ukrajiny vycestoval až po několika letech trvání konfliktu poté, kdy jeho manželka otěhotněla, a to i s odkazem na nedostatky zdravotní péče v zemi původu. Jeho manželka podala žádost o udělení mezinárodní ochrany společně s ním, ale po porodu mrtvého dítěte ji vzala zpět a žalovaný řízení zastavil.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítá, že odůvodnění napadeného rozsudku je zmatečné a jeho závěry neodpovídají provedenému dokazování. Krajský soud zároveň vyšel z nesprávného posouzení právní otázky, neboť rozhodnutí žalovaného zjevně porušuje § 68 odst. 3 správního řádu, pokud žalovaný nepřipustil předložené fotografie jakožto podklad pro vydání rozhodnutí. Krajský soud sice dal stěžovateli částečně za pravdu, avšak nezákonnost postupu žalovaného je dle názoru soudu kompenzována tím, že se listiny nacházejí ve správním spise. Stěžovatel nevnímá přítomnost listiny ve správním spise jako projev vstřícnosti a pečlivosti správního orgánu, nýbrž o nutnost. Samotná přítomnost listiny ve spisovém materiálu nepředstavuje naplnění požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, pokud je správní orgán nepřipustí coby podklad rozhodnutí. Z právní úpravy vyplývá, že takovým podkladem je každý důkaz mající relevanci k předmětu řízení. Žalovaný tak byl povinen tyto důkazy připustit a interpretovat. Není možné vyloučit důkazy mající relevanci k předmětu řízení z okruhu podkladů pro vydání rozhodnutí, tím spíše, jedná-li se o důkazy na podporu podané žádosti. Nebylo úlohou krajského soudu, aby suploval roli správního orgánu, pokud se předložené fotografie pokusil namísto něj interpretovat.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti obecně sdělil, že se v řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany nedopustil žádné nezákonnosti a rozhodnutí ve věci je v souladu se zákonem o azylu i správním řádem. Z daného rozhodnutí jasně vyplývá, jak předložené fotografie hodnotil, k jakým závěrům dospěl a rozhodnutí řádně odůvodnil. Krajský soud dává žalovanému za pravdu v tom, že obsah fotografií dokládá pouze přítomnost vojenských jednotek a techniky v Doněcké oblasti, jedná se však o skutečnost, kterou žalovaný nijak nezpochybnil. Z těchto fotografií zároveň nevyplývá jakýkoliv negativní postoj vojáků vůči stěžovateli. Byla mu dána možnost se seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, toho však nevyužil a bez omluvy se k seznámení i přes výzvu nedostavil. V řízení nevyšla najevo ani jiná skutečnost poukazující na pronásledování stěžovatele v zemi původu, v jeho případě tedy nebyly naplněny důvody ani pro udělení azylu, ani doplňkové ochrany.

[5] Nejvyšší správní soud po posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti nejprve přistoupil ke zkoumání její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat na usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39 (č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Kasační argumentace uplatněná stěžovatelem se týká postupu správního orgánu ve vztahu k jím předloženým důkazům, resp. právního posouzení této otázky ze strany krajského soudu. Stěžovatel nicméně v tomto ohledu netvrdí, v čem by tato námitka měla zakládat přijatelnost kasační stížnosti, přičemž Nejvyšší správní soud ji zde neshledal.

[8] Otázce nepřijetí předložených důkazních prostředků jakožto podkladů rozhodnutí ve věci (byť založených ve správním spise) se již zdejší soud ve svých předchozích rozhodnutích věnoval (viz např. v rozsudek ze dne 18. 2. 2021, čj. 8 Azs 260/2020-28). Z této judikatury mimo jiné vyplývá, že pokud nebylo mezi účastníky řízení sporu o obsahu určitých listin, nelze správnímu orgánu vytkat, pokud je pro nadbytečnost nevzal za podklad rozhodnutí, jestliže měly prokazovat pouze skutečnosti, které vzal za prokázané a jejichž prokazování nebylo v řízení dále třeba. Podstatné také je, aby správní orgán objasnil, proč jsou navrhované důkazy nadbytečné, např. týkají-li se otázky, o níž není sporu, anebo pokud se nevztahují k individuální situaci žadatele. V nynější věci krajský soud i žalovaný jasně vysvětlili, proč nebylo třeba provést předložené fotografie jako důkaz (prokazovaly pouze skutečnosti, které v řízení nebyly sporné). Krajský soud současně zohlednil i to, že žalovaný sice dotčené fotografie jako podklad výslovně vyloučil, přesto fakticky jejich obsah hodnotil. V tomto směru se krajský soud nedopustil pochybení, které by způsobovalo zásah do hmotných či procesních práv stěžovatele v intenzitě, jakou pro přijatelnost kasační stížnosti judikatura zdejšího soudu vyžaduje. Pokud stěžovatel poukazuje na to, že dle krajského soudu je nezákonnost postupu žalovaného „*kompenzována tím, že se listiny nacházejí ve správním spise*“, jedná se o určitou dezinterpretaci závěrů soudu. Ten se totiž v tomto směru vyjadřoval pouze k tomu, že přítomnost vojáků v Doněcké oblasti plyne z jiných listin obsažených ve správním spise, které vzal žalovaný za podklad rozhodnutí (a s nimiž se stěžovatel mohl seznámit, avšak neučinil tak). Tím podpořil a ztotožnil se s právním názorem žalovaného, dle něhož bylo z uvedených důvodů provedení fotografií nadbytečné. Ani tato argumentace tedy přijatelnost dané kasační stížnosti nezakládá, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou.

[9] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, a bod 18 usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal,

neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. srpna 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu